

Seléndy Balázs

Amor

Március 26-a van ma, egy jóakarató kisisten
szeszélyéből 30 fokos a meleg
a tűző nap alatt. A legyek ezerszámmal kimásznak
a falakból és rám telepednek, ahogy ülök
a teraszon, dajkálva mézszínű bort ringató
poharam. Számítok én nekik? Számítanak ők nekem?
Ami számít az a nap és a nap aranyos teje
melyben mi fürdünk mindannyian; mi nem
osztozunk, mi raboljuk, amit lehet. Ha tudnék,
én rabolnék többet, ha tudnék, én elrabolnék
mindent- és hagynám megfagyni a legyeket
a jeges hóviharban, miközben én felszívnam
az aranytej utolsó cseppjeit.

Jól érzem magam, nézem a legyeket,
ők néznek engem: szemeink mozdulatlanok,
nem tartozunk egymáshoz.

Aztán arra gondolok milyen lenne
az élet nélkülük. Ők itt voltak jöttem előtt
és itt lesznek hosszasan miután az utolsó,
hozzám hasonló kétlábú régóta eltűnt, hacsak
egyikünk meg nem nyomja a gombot... Ahogy
a lángbaborulások lavínája megszűnik ahogy az ég
lila csillogása elpihen, teraszom, ha ugyan lesz még,
be lesz takarva egy milliárd szárnyas, engem nem ismerő,
kistestvér mozdulatlan formáival és én nézni fogom őket
ólom öltözetem barlangjából, és végre megtudom
mit jelent valóban egyedül lenni...

Ide! Poharamba gyűjtöttem egy kis
aranytejet; amíg a dolgok
jól mennek igyál egy kóstolót, Öcsi,
és kerüld a szememet!

Radnai István

Gőg-felejthető

minden minden viszonylagos fokokban mérve
jólétem kedvem levegőm s a vágyam
ha tetszik ha nem megosztom röpke létem
ülök mint földre gyökerezve s egy légy leszáll

engem részegít a nap őt már az éhség
bort töltöttem tetszőleges pohárba
neki is a bor kell cseppjét sajnálom
merev egyosztatú szemmel keresem

a módját keresem hogy zsákmányom
életem megvédjem ő mosakszik én ritkán
kihagyok gondolkodva mennyi percet
mindet a pusztításnak szentelem ember vagyok

nem tágít szemével az újságot lesi
de tekintembél mozdulatomból olvas
ha eltalálom követi száz is mind szerelmes
petét rak én ember s meddő vagyok

hím nőtényre későn találva
elpocsékolva az időt amiből sok jutott
ő nem a napjait méri cselekszik racionális
elfoglalhatja életterem ha nem fúl a borba

irigy-magamat a guta kerülgeti meleg van
ő választhat még borom vagy testnedveim

Páratlan vízió

az égi bálból a nap szekeren
vagy mezítlén lábbal aki szerény
felhők szélén tűz tombol itt
s ott az élt a bohém költő
minden napját verssel töltő
de régen hagyta el a Logodit

imitt két jegenye kér kegyelmet
ablakokban vak tükörrre lelnek
házak gerincén új égbolt
nyugszik és festőköpenyben
lány ecset szédül a mennyben
éjjel beütötte kék folt

aztán Kosztolányi karon fogott
előttem megnyisson mennyet-poklot

Tetszhalottak ébredése

gazdátlan évek libasorban
kivárták sorsukat
gazdátlan rendek a kaszáló testén
élettelenül élnek érnek

a vágycsordája csendesen
kérődzik már a jászol
hűvös éjek altatója
a megváltás kisdede születik

kiérdemelt megszenvedetten
két kar kulcsolódik imára nyakamon
egymásnak könnyörgünk röpmákat

kék ablakok a homlok felhőjében
mohó hajnaloktól nem kímélve
a csillagok esetlegessége menekül